

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

Danica izhaja vsak petek na celi polji, in velja po pošti za celo leto 4 gld. 60 kr., za pol leta 2 gld. 40 kr., za četert leta 1 gld. 30 kr. V tiskarnici sprejemana za leto 4 gold., za pol leta 2 gld., za četert leta 1 gl.; ako zadene na ta dan praznik, izide Danica dan poprej.

Tečaj XXXIV.

V Ljubljani, 18. sušca 1881.

List 11.

Cerkvene himne.

Poslovenil Janez Bilc.

(Dalje.)

V soboto.

1. Pri juternicah.

(Sume Parens clementiae.)

Oj Oče večne milosti,
Ki vladaš vse stvari modró;
Edini v Bistvu Ti živiš,
V osebah Trojstvo blaženó.

Oj sprejmi Ti premilostno,
Spokorne naše pesmi glas;
Da s srcem prostim madeža
Te vživamo na večni čas.

Telesa ude in moči
S plamenom nam ogrevaj Ti:
Teló naj krepko dvigne se,
In poželjivost naj beži.

In vse, ki ure smo noči
Prečuli, peli Ti na glas,
Z bogastvom dóma srečnega
Obdarovaj na večni čas.

Premili Oče, to nam daj,
Ki s Sinom vladaš vekomaj,
In s Tolažnikom blaženim
Na vekov veke slavljanim.
Amen.

2. Pri hvalnicah.

(Aurora jam spargit polum.)

Svitlobo siplje zarija,
Se kaže svetu mladi dan,
Izhaja luči zlati žar:
Nečisto naj se vmakne v stran.

Strahovi nočni naj beže,
Pregreha zgine naj duhá,
Naj vmakne se, kar černa noč,
Kar tema ima groznega,

Da v jutro to, kar zadnjikrat,
Ponižno tukaj prosimo —
V svitlobi nam priteklo bo,
Ko pesmi glas doni močno.

Očetu slava bode naj,
In Sinu ž njim na vekomaj,
S Tolažnikom preblaženim,
Na vekomaj preslavljanim.
Amen.

3. Pri večernicah.

(Jam sol recedit.)

Že pada solnčice v zatón, —
Neskončna luč Edinosti,
Trojica blaga, prosimo,
Luč sveto v serce nam izlij.

Ti zgodaj himne pevamo,
Zvečer Te milo prosimo:
Dodeli, da Te mi kedaj
V nebeški družbi hvalimo.

Očetu s Sinom slava naj
Razlega se na vekomaj,
In Tebi, Duh preblaženi,
Na vekomaj preslavljeni.
Amen.

V praznik sulice in žebljev Našega Gospoda Jezusa Kristusa.

V petek po I. postni nedelji.

(Tinctam ergo.) *)

Le mene suni sulica,
Po Kristusu vkervávljena,

*) Ta pesmica je bila v prvem zvezku izpuščene; ter je našla tukaj prostora. Prestav.

Oj rani stran, nogé, roké,
Njegove, ki zagrešil je.

Pa rane, ktere mi telo
Za greha dolg prejelo bo,
Rudeče kervi Božje naj
Lek duši bodo vekomaj.

Naj v slabo noga nam nikdár,
In v škodo roka naj nikár
Ne bo pripravljena, in iz sercá
Naj zginé duh posvetnega.

O Jezus s sul'co prebodén
In z žebli, bodi nam češčén,
Z Očetom, z Duhom blaženim,
Na vekov veke slavljenim!
Amen.

Iz štoltjenja Mauricija Tomana.

X. Vernitev v Goa in ondotni misijoni.

(Dalje.)

Sedem in dvajsetega kimovca prišli smo v Goa. Kraljev namestnik nas je z vojaki sprejel in ukazal odpeljati v jezuiški vstav. Ravno iz Portugalske prišli vojaki, ki so nas stražili, povedali so nam, da je bil kralj ravno toliko ustrelje, kakor mi. V krajih, kjer so jezuiti svoje niše imeli, preiskali so po kraljevem povelji vse, tudi naj skrivnejši in ostudne kraje, misleč, da najdejo zaklade. Vojak, ki je zadnje kraje preiskaval in ki ni drugega našel, kot smerdljive zaklade, bil je od kraja v visoko službo povzdignjen. Ljudstvo pa mu je dalo za to primeren naslov.

Tretje nadstropje vstava, v katerem so bili jezuiti zaperti, bilo je že vse napolnjeno. Nas sedmero iz Kaferske dežele je napolnilo število 130, in našli nismo v nobeni sobi prostora, morali smo toraj na hodiščih stanovati. V drugem nadstropju je stanovalo nekaj oo. frančiškanov, častnikov in kraljevih vradnikov, v prvem pa straža. Imeli smo majhno kapelico s tremi altari, pa kaj je to za toliko duhovnov! Okrog naprave bila je posadka, kakor zid iz azijskih vojakov sestavljena, ki nam je z vednim klicanjem „dobro straži!“ spanje kratila, in večkrat smo bili primorani denarje skoz okna jim metati, da niso preglasno kričali. Skoraj vsaki dan so ktereга zmed nas pred kraljevega ministra poklicali, ker so se hotli prepričati, če jim ni kteri utekel. Z nobenim človekom nismo smeli govoriti, še manj pisati, z eno besedo: vse je bilo sumljivo. Še celo umerle jezuite je zdravnik pred nazočim kraljevim ministrom preiskal, če so res mertvi, ali je slepija.

Konec listopada leta 1760 je skoraj ves otok Goa imel opraviti s tem, da vse potrebno pripravi za potovanje skoz pet mesecev tolikim osebam. Radi so ljudstvu vse pregledali, ktero se nikdar ni moglo od naših pregréh prepričati, ako je preveč govorilo. Dobri jezuiti pa, posebno starejši, živeli so vedno v naj lepšem upanju, da se bo ta nevihta kmalo poglobila, in da je vse to le poskušnja ponižnosti. Pa misliti bi bili morali, kaj je na Portugalskem vojvoda Braganški, ko so ga v ječo vergli in tolažili, da bo kmalo rešen, jim odgovoril, in rekel: „Osebe, kakor sem jaz, ne stavijo na tak način v ječo, da bi jo kmalo rešili.“ Jaz pa sem vedno bil teh misel, da to, kar tukaj terpimo, je v primeri s tem, kar nas še čaka, komaj senca.

Kadar je že za potovanje vse pripravljeno bilo, prosili smo še, naj nam dovolijo na grobu sv. Frančiška Ksaverija svojo pobožnost opraviti; pa odrekli so nam

to pobožnost. Dali so nam potrebno obleko in druge reči, sam pa nihče ni smel v svojo skrinjo kaj spraviti, ako ni poprej kak častnik ali kraljevi vradnik vsega pregledal.

Tedaj so dobre in nedolžne jezuite z naj večjo sramoto z otoka Goa odgnali, ko so le-ti poprej serčno ljubljeno Evropo zapustili, življenje in vse darovali, da bi le Bogu in bližnjemu služili, v kateri namen so bili tako nevarne potovanja nastopili. Ravno tiste zdaj tako neslišano zasramujejo, ktere so poprej kraljevi namestniki in visoki častniki najbolj spoštovali in častili. Zaničujejo jih, ki so domačim in tujim noč in dan pomagali s svetom in djanjem, kolikor koli je bilo mogoče, ki so neutrudeno spovedovali in pridigovali, kraljevo bolnišnico oskerbovali, razširjali katoliško vero in vsako leto lepo število nevercev katoliški Cerkvi pridobili. Tukaj imam v mislih tiste misijonarje, ki so de'ali v Maisur-u, Kitur-u in Rašur-u, za ktere je pa Goanska provincija morala skerbeti. Misijonarji niso mogli med neverci in muhamedanci o miloščini živeti, toliko manj, ker so spreobrnjenci sami reveži bili, in je misijonarjem bilo treba zdravim in bolnim kristjanom pomagati. Kacih 24 misijonarjev goanske provincije je bilo, katerih nekteri so zelo ojstro živeli, drugi pa tudi življenje dali, Živeli so med Brahmani, Suteri in Farazi, kateri prvi so tako polni vraž in prevzetni, da z drugimi kar nič občiti nočejo, še celo luči jim pri sebi vžgati ne dopuščajo. To navado imajo tudi že spreobrnjeni, in misijonarji so zelo premišljevali, kako bi ravnali, da vse v eno cerkev spravijo. Vse je bilo zastoj, dokler niso cerkve tako predelili, da je vsaka stranka posebej k altarju videla. Ako brahmanški misijonar suterškega ali faraškega sreča, ne smé ga ogovoriti ali ž njim se pečati, če je tudi njegov najboljši prijatelj. Brahmani ne jedó nič mesnega, tudi rib ne, ampak rajž, sočivje in zelenjavo. Na tako življenje se morajo tudi misijonarji navaditi. Tudi ne smejo nič iz usnja imeti ali rabiti, še celo brevir mora biti v sukno zavit. Vzrok tem posebnostim je, ker neverci vse živali, tudi strupene kače molijo, prav posebno pa častijo vole, ki jim pomagajo pri poljedelstvu kruh služiti. Ker tedaj kristjanje zmešano med neverci živijo, je treba, da se privadijo neverških šeg, kolikor niso pregrešne. Obutev so jim nekaki leseni podplati, ktere s cveki med persti deržijo in za seboj vlačijo. Ako se vse to dobro premisli, mora se priterditi, da je za Evropejce tako življenje ogrenjeno z velikimi težavami in neprilikami.

Tako ostrih postav Suteri nimajo. Jedó vse, tudi meso in ribe, zarad česar jih tudi Brahmani silno sovražijo. Najbolj pa ti sovražijo Faraze, in pa tako zelo, da ne smejo, ako so na poti, v njih vaséh prenočevati, ampak pod milim nebom.

Vendar so naši misijonarji z ondotnimi kristjani tako zadovoljno živeli, da je več njih dvajset in še več lét tam ostalo, in le pokoršina jih je spravila nazaj v Goo. Smé se reči, da so ondi bolj med angelji, kakor med ljudmi živeli, tako mi je pripovedoval misijonar, ki je več lét bival med temi ljudmi, da spovednik dostikrat ne najde greha, da bi imel na kaj odvezo dati.

Dolžili so nas, da smo si z nakupovanjem nepremakljivega blaga in s kupčijo veliko bogastvo napravili. Kaj pa so neki dobili v denarjih in denarja vrednih reči, ako se pošteno sodi, ko so nas nenadoma zgrabili in zaperli? Ako se nepristransko misli, koliko je bilo stroškov, da so se tako veliki misijoni vzdržavali in potovanja po suhem in po morji napraviti zamogla, mora se reči, da je premoženje potrebno bilo. Verh tega pa je bilo še treba veliko darovati, da so se moči iz družih krajev za misijon dobivale, ker Portugalska ni zadostovala... Ako bi ne bila provincija tako

varčno gospodarila, ne bila bi zamogla vsih teh stroškov zmagati.

Spominjam se pa še tako dobro, kakor bi bilo danes, da tisto noč, ko so nas odpeljali, so se častniki in drugi previdni možje jokali, ko so videli našo revščino in nedolžnost, gotovo neverzljivo znamenje, da so nas radi imeli in čislali.

(Dalje nast.)

Cerkvene določila gledé izpostavljanja sv. Rešnjega Telesa.

(Dalje.)

Kdaj in kolikrat naj se izpostavlja sv. Rešnje Telo?

Različnih misli so učenjaki v tej reči: eni zagovarjajo pogostno izpostavljanje sv. Rešnjega Telesa, drugi priporočajo, naj bi se le prav redkokrat izpostavilo. Splošne cerkvene postavbe nimamo o tem; pa dokaj cerkvenih pisavcev je že obravnavalo vprašanje: „Num expositionis SS. Sacramenti frequentia magis congruat, quam si raro fiat“, ali prišli so, vsaj navidezno, do različnega sklepa — v bistvu pa se vsi strinjajo. Vsi namreč so zoper vse preveč pogosto izpostavljanje, samo v tem je misel različna: kdaj je izpostavljanje prepogosto. (Morebiti ni napčna terditev, da so tam ljudje boljši, kjer se bolj pogosto, kakor pa tam, kjer se bolj redko izpostavlja. Tudi „vox populi“ je za bolj pogosto izpostavljanje. Vr.) Res je tudi težko odločiti, ker je stvar preveč navezana na krajne navade, lastnije vernih itd. To stori, da bomo neko število izpostavljanj imenovali za ta kraj: prepogosto izpostavljanje, za drugi kraj isto število ne bo prepogosto izpostavljanje zaradi drugačnih okoliščin. Celó učeni nadškof Prosper Lambertini, poznejši papež Benedikt XIV, ki je obširno pisal o tej reči, si ni upal določiti kaj gotovega: on pravi: „Nos sane hoc negotio implicari nolumus, quo pars utraque nihil aliud contendit, nisi ut cultus divinae Eucharistiae tributus angatur.“ — In kot papež piše nekemu škofu l. 1746: „Nullum his quaestionibus responsum fieri potest, nisi antea declarentur peculiare rerum circumstantiae, ex quibus omnis solutio difficultatis desumenda est.“

Sv. Alfonz Ligvorjan pa (v svoji Theol. Moral. lib. VI. n. 424) to le kot pravilo izreče: „Spectandum, an in illis locis, in quibus fit expositio, devotio et cultus sacramenti magis angeatur vel minuat, et juxta hanc regulam censeo expositionem faciendam vel omittendam. Ubi enim viget devotio et cultus angetur, debita semper obtenta Ordinarii licentia, nescio, praesertim juxta praesentem nostrarum regionum frequentem usum, cur potius non sit laudanda quam improbanda hujusmodi SS. Sacramenti expositio, modo (exciperem) non sit nimis frequens; nimia enim frequentia esset quidem causa, ut reverentia erga tantum Sacramentum minueretur.“

Po vsem tem je jasno, da je težko izreči, kdaj je izpostavljanje sv. Rešnjega Telesa prepogosto in kaj ni prepogosto; toliko je gotovo, da posamezni duhovni pastirji svojevoljno ne smejo vpeljevati novih izpostavljanj. Red za obhajanje očitne božje službe, izdan po mil. knezoškofu Antonu Alojziju l. 1827, za našo škofijo določuje to-le:

§ 6. In Dominicis quatuor temporum, et adventus atque in festis solemnioribus, § 19 designatis, sub Sacro solemni Sanctissimum Eucharistiae Sacramentum exponi potest. Item per Octavam SS. Corporis Christi intra Missam in illis locis, ubi populus copiosior confluere solet.

Vsled § 19 se smé pri nas božja služba pred izpostavljenim sv. Rešnjim Telesom obhajati: „in festo Circumcisionis D. N. J. D., Epiphaniae Domini, Purificationis, S. Josephi, Annuntiationis, in Dominica Palmarum, Resurrectionis D. N. J. C., in festo Ascensionis, Dominica Pentecostis, in festo Corporis Christi et in Dominica infra ejus Octavam, in festo SS. Apostolorum Petri et Pauli, Assumptae, Nativitatis B. M. V., Dominica 3. octobris utpote in Dedicatione omnium ecclesiarum, in festo omnium Sanctorum, Conceptionis B. M. V., S. Stephani Protomartyris, et patrocinii ecclesiae parochialis.“

V § 28 pa se še dovoljuje: „In sabbathis et vigiliis festorum de praecepto etiam ruri in ecclesiis curatis haberi possunt Latinae in lingua vulgari, quibus in sabbathis et pervigiliis B. Mariae Virg. ejusque festis etiam Rosarium adjici potest. Quodsi vero populus copiosior in ecclesia comparuerit, permittitur, ut dictae preces coram exposito Sanctissimo dicantur, tandemque populo cum Ciborio benedicatur.“

Do sedaj naštetim priložnostim smemo prišteti tudi slovesno izpostavljanje sv. Rešnjega Telesa v božjem grobu véliki petek in véliko soboto. Rimski missale pa rituale sicer o božjih grobih nič ne vesta. ali po naših krajih in po srednji Evropi sploh je to izpostavljanje sv. Rešnjega Telesa že nad 500 lét staro, in ne dá se tajiti, da zeló pospešuje pobožnost. Težko je o tem kaj več govoriti. Naj bi se gledalo na to, da se to izpostavljanje godí po splošnih cerkvenih določilih; naj vedno gori določeno število sveč itd.

(Dalje sledi.)

Katoliške rokodelske družbe.

Bog blagoslovi pošteno rokodelstvo.

Te družbe, kakor avgustanski „Sendbote“ piše, so imele svoj glas l. svečana tudi v nemški zbornici v Berlinu. Poslanec Reichensperger je začudenje naznanil, da v svetu za ljudsko gospodarstvo ni nobenega predstojnika katoliških rokodelskih družb, ker v tem posvetu je vendar bistvena reč zastopanje rokodelstva. Potem je poslanec nekoliko povedal o družbah katoliških rokodelskih pomočnikov, ktere je sredi viharja l. 1848 vstanovil katoliški duhoven Kolping. Ta družba je bila nekako konservativno (ohranivno) zerno v takratni povodnji prekucevanja. Ta katoliška družba se je do čuda močno razširila, akoravno od vlade nikoli ne betve pomoči dobila ni. Razširila se je po svojem notranjem zdravem jedru, s pomočjo zdravih načel in resnice, kar se razodeva v vsi njeni vravnavi in v vsem njenem djanji. V začetku „kulturne borbe“ je namesto podpore ravno nasproti bila poštena družba sumničena in napadana. Razširja se ta družba od vzhodnje meje avstrijsanske do Hamburga, Kraljevca (Königsberga) in Cahena. Stotisuče podmojstrov dobiva v nji oskerb, podporo in poduk. Tisuče mojstrov je že izšlo iz te družbe; ob enem pa je družba na raznih krajih tudi rokodelske učence pričela jemati v svojo skerb. Ne bojim se terditi, da nobenega močnejšega jáza ni zoper rudečkarstvo, kakor ta katoliška družba, je zaklical poslanec, in oddonelo je: „Prav zares!“

Nočem preobširno govoriti, pravi dalje, kakor koli me žene, da bi obilniše povzél besedo, kolike blagre razširja ta družba; prosim gospode, kteri bi imeli moje terditve ceniti za presiljave, prosim jih, naj vzamejo v roko življenje Kolpinga, začetnika rokodelske družbe, ktera knjiga je v kratkem na svitlo dana od sedanjega vélikega predsednika Schäffer-ja. Vidili bodo, da sem

o djanji te družbe manj povedal kakor pa je res, da notranja čverstost in dobrotu tega društva ima še veliko več v sebi. Gotovo v očeh mnogih je pri rokodelski družbi nasproti ta okoliščina, da je povsod na čelu duhoven, da naj viši načelnik je v Koloniji stanujoči veliki predsednik. Misliti bi bilo, ako kaka družba pod takim vodstvom toliko poskušena prestopi, takošne dela skaže, bi bilo vendar treba že opustiti vraže, ktere ima kdo zoper duhovstvo, in pri teh možéh bi se bilo posvetovati. Ti družbinski predstojniki so v vednem občeni s podmojstri in mojstri; od njih tedaj bi se pred vsim dalo zvedeti, ktere so potrebe, vošila in tudi skaze rokodelcev.

Drugi poslanec, Cremer, je k temu še pristavil, da z berlinsko rokodelsko družbo in z mnogimi drugimi je že naj manj deset lét v tesnejši dotiki, in mora reči, da vse čénče, ki se z veliko živostjo pripovedujejo po „liberalnih“ časnikih o ultramontanskih prevpljivih v teh družbah, so na podlagi goljufij. Pri teh besedah je nekdo vmés zanergal: „Na na!“... Govornik pa je pristavil: „Pripravljen sem vsakemu govorniku odgovoriti; govoriti mora pa tako glasno, da ga morem razumeti.“ Pa nevéčnéž se ni oglasil in tudi drugi nobeden ne; toraj je govornik dalje pravil, kako tenko je državna oblast in policija stikala in preiskavala po zadevah in vravnavaéh le-té družbe, on sam je bil zamotan v tako pravdo; pa nikoli niso bili zmožni ji kaj napačnega očitati. Kraljeva državna vlada tedaj in vsi tisti, ki z rokodelstvom dobro mislijo, naj bi hvaležni bili, da te rokodelske družbe še obstojé, in da iz njih izhaja še velik del poštenih rokodelskih mojstrov, — mojstrov, ki so zmožni rokodelstvu dajati tisto moč, ktera je potrebna, da se v svoji samostojnosti ohrani. Nikjer ni namérjeno na tako pravo in resnično izobraženje rokodelcev, kakor v katoliških družbah. V Berlinu n. pr. že več lét za rokodelske pomočnike ne smejo imeti posebne družbe; namesto té pa je za rokodelske pomočnike, ki se želé večkrat skupaj najti, nekako učiliše, ktereга naloga je, da se rokodelci učijo brati, pisati, številiti, zemljepisja itd. Posebno pa je namen tega učiliša v tem, da se občenje med tako imenovanimi olikanimi stanovi in mnogoterno čisto zapušeni rokodelskimi pomočniki zopet vstanavlja in ohrani, in to je posebna dobrotu za družbinsko življenje.

V katoliških družbah rokodelskih pomočnikov zarés ni nič družega iskati kakor prizadevanje, da bi se sredi vesoljnega razdjanja in razperševanja vsih stanov obvaroval nadaljnega razdevanja saj edini stan, ki je od nekđaj zgodovinska podlaga meščanstva bival, da ta stan ostane, kar je poprej bil in v prihodnje zopet ima biti, namreč čversto jedro častnega meščanstva. — V tem pomenu je poslanec govoril vsega spomina vredne besede, ktere, se vé, da pri tacih le malo zdajo, kteri stavijo svoje poslopja na pések ter na vero, ki so si jo sami skovali.

k milosti nagnili, je zastoj: smert in poguba mestu! je sklep Korijolanov terden, kakor skala. Zdaj gre k njemu še njegova mati, pade predenj in prosí za nesrečno mesto milosti; in glej! serce mu je naenkrat kakor vosek mehko, in mestu prizaneso.

Naš Jezus je tudi bil po nedolžnem v smert obsojen, pa tudi umorjen, ne le od judov, ampak tudi od nas in naših grehov; marsikteri ga celó še zdaj na smert obsojajo, ko delajo smertne grehe. Zavoljo naših nezvestob in naše mlačnosti smo mi še v večí nevarnosti, kakor je bilo mesto Rim, da pridejo čez nas njegove strašne sodbe. Grešniki so v nevarnosti, v svojih grehah nespokorno umreti; pravičai so v nevarnosti, v smertne grehe pasti ter se z unimi vred pogubiti. Hudoba nas lahko premaga v skušnjavah zdaj v življenju, pa tudi mogoče, da nas nesrečne storí še na smertni postelji. Poleg tega nas lahko zadene veliko veliko še družih zasluženih šib. Glejte, glejte, kolike nevarnosti nam pretijo! Pa ne bojte se, kristjani, ako se le hočete poboljšati. Sej imamo Marijo; njo bomo poslali k Jezusu. Ako je serce ajdinje do sinovega ajdovskega terdega serca toliko premoglo, mar ne bo še veliko več premoglo najboljšo serce najsvetejšo Matere čez serce najboljšega Sina, ker samega Boga, o katerem nas uči sv. vera, da je neskončno usmiljen?

O, toraj grešniki! upajte v Marijo in jo kličite skesanega serca. — V 17. stoletju je živel na Francoskem neki Queriolet, tolik hudobnež, da mu je malo enacih na širokem svetu. Med drugimi hudobijami je nekđaj, ravno ko je silno gromelo, nabil samokres in je vstrelil proti nebu, kakor bi hotel na Boga streliti! Ali Marija je bila močnejši, kakor njegova hudobija. Pripeljala ga je k pokori, sveto je živel potem in v sluhu svetosti umerl. Njegovo truplo počiva v mestu Auray u v cerkvi karmelitov, ravno pred altarjem Matere Božje, Device usmiljene in mogočnega pribežališča grešnikov.

Upajte na njo še posebno vi zvesti Marijini otroci, ko vas napade skušnjavec. V tolažbo si to dobro zapomnite: Svetniki pravijo, če se pravi Marijin častivec po prestanih skušnjavah spomni, da je med bojevanjem klical presladko ime Marija, in dvomi, če je privolil v skušnjavo ali ne, ni se mu nič bati, da bi bil privolil v skušnjavo.

Čemu bi se tudi bali, ko Ti Marija na sijonski gori, kakor nekđaj Mojzes, razprostiraš roke pred svojim Sinom in za nas prosíš, ko se mi vojskujemo v dolini solzá s peklenkim Amalekitom satanom. Če je Mojzesova molitev sovražnike Izraelcev kakor sapa pero pred seboj v beg gnala, kako bo še le Tvoja molitev razperšila in osramotila vse naše sovražnike.

(Dalje sledí.)

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Ljubljane. (Predstavljanje Kristusovega terpljenja v zgornjem Amergavu na Bavarskem [Dalje.] Jezus na križu.) Jezus, Sin Božji, je visel med nebom in zemljo v sredi dveh hudodelnikov, kakor da bi bil on naj večji hudodelnik, in njegova draga kri je tekla iz prebitih žilj na tla. Pa v sredi teh neznanskih bolečin je ljubeznjivi Jezus še oči v nebo obrnil in milo klical: Oče, odpusti jim; ne vedó, kaj delajo. Ljudje, pismouki in farizeji so stali prevzetno okoli križa, vsi imajo na križ obrnjene oči v razpetega Jezusa. Nekteri so ga zasmehovali, rekši: Drugim je pomagal, sebi ne more. Veliko družih memo križa hodečih judov je v Jezusa na križ vpilo: „Dabite, dabite; kako Božji tempelj podiraš, in v treh dneh zopet postavljaš! Sam sebi pomagaj,

Lavretanske litanije v molitvah in premišljanjih.

(Dalje.)

Devica mogočna — za nas Boga prosí!

(Marijna moč.)

Rimski poveljnik Korijolan je bil po nedolžnem k smerti obsojen; posreči se mu pa, da uide iz mesta. Kmalu stoji pred mestom Rimom z velikansko vojsko in ga hoče popolnoma pogubiti. Vsak poskus, vsako poslanstvo Rimljanov do njega, da bi ga preprosili in

in s križa stopi, če si Sin Božji!“ Tudi levi hudodelnik zasramuje Jezusa, rekoč: „Če si ti Kristus, sam sebi pomagaj in nama, ki sva s teboj vred križana.“ Desni razbojnik pa ga je svaril, rekoč: „Ali se tudi ti Boga ne bojiš? Nama se po pravici godí, plačilo le prejemava, katero gre najinim delom, ta pa ni nič hudega storil.“ Potem se je pa k Jezusu obrnil, in ves skesan zaradi svojih grehov, ves žalosten zavolj svojih hudobij prosil: „Gospod spomni se me, kadar prideš v svoje kraljestvo!“ Jezus pa, kateri se je spokornim grešnikom vselej usmiljenega skazoval, mu reče: „Resnično, še danes boš z menoj v raj.“ — Jezusovi prijatelji se iz strahu pred judi niso upali priti do križa, bolj daleč okoli so obžalovali in objokovali svojega križanega učenika in Gospoda. Le Marija, Jezusova Mati, Marija Klefova njena sestra, Marija Magdalena, in zmed aposteljnove edini preljubi Janez, se niso dali ostrašiti z nobeno rečjo; prav na Kalvarijo so spremili Jezusa, in zdaj stojé pod križem te zveste ljubeznjive duše, kakor žalostne podobe, in s kolikim usmiljenjem da so v Jezusa v njegovih bolečinah pogledavale, kdo more to izreči? Njegovi Materi — o kje je kaj čez materno ljubezen — se godí, kakor da bi ojster meč na obé strani rezal v njeno serce. Jezus, ko jih s križa vidi tako enega pri drugem stati, poln mile, sinovske ljubezni pogleda v svojo Mater in ji z očmi migne v Janeza in z umirajočim pojenljivim glasom reče: „Žena, glej tvoj sin.“ Ves ljubeznjiv zdaj na Janeza pogleda, mu v Marijo migne, rekoč: „Janez, glej, tvoja mati.“

Med tem je solnce čudno otemnelo, ker je bilo na zemlji križano čeznatorno Solnce. Vsi Jezusovi zasmehovavci so se prestrašili in umolknili. Kakor okamnjeno je stalo prestrašeno ljudstvo, in gleda, kaj bo. Jezus je bil ves ta čas v groznih bolečinah, neskončne težave ga sprehajajo. Ko njegovo terpljenje do verha prikipi, se je v nebo ozerl, in glasno zaklical: „Eli, Eli! lama sabahitani!“ To je: „Moj Bog, moj Bog, zakaj si me zapustil!“ In pri teh besedah se je začelo bolj razsvetljevati, in komaj prešnja svitloba nastane, jeli so sovražniki Jezusa zopet zasramovati, ter so posmehovaje rekli: „Poslušaj, preroka Elija kliče!“ Zopet drugi so govorili: „Čakajte, bomo le vidili, ali pride Elija, da ga reši.“ Zdaj je Jezus zaklical: „Žejin sem!“ Blizo križa pa je bila posoda s kisom, vojak vzame gobo, jo s kisom napojí, na terst natakne, ter jo Jezusu k ustom pomolí, da pije. S tim so se spolnile besede sv. pisma, ki pravi: „V moji žeji so me pojili s kisom.“

Ker je Jezus vedil, da je dopolnjeno vse, kar je bilo prerokovanega od njegovega terpljenja, in ko je kis zavžil, zaklical je: „Dopolnjeno je!“ Hotel je reči: Opravi sem odrešenje človeškega naroda; dopolnil sem, kar so preroki napovedovali, dokončano je veliko delo človeškega odrešenja. In predno je Jezus sklenil, še enkrat milo, ginljivo reče: „Oče v tvoje roke izročim svojo dušo.“ Ko je to izgovoril, je glavo nagnil in umerl! Ko se je to predstavljalo, smo zaslišali grozno bobnenje, in pokanje skál; služabnik prišôpe k gledavcem, stoječim okoli križa, in jim naznani, da zagrinjalo, katero je v jeruzalemskem tempelju viselo pred presvetiščem, se je po sredi preparalo od verha do tal. Stotnik pa, kateri je blizo križa stal, je glasno zavpil: „Gotovo, ta človek je bil pravičen, bil je Sin Božji!“ Tudi vojake, kateri so bili s stotnikom vred pri križu na straži, je velik strah obšel, ko so slišali pečevje hrumeti in čutili zemljo pod seboj se gibati, ter so vsi prestrašeni vpili: „Resnično, resnično, Božji Sin je bil ta!“ In vse ljudstvo, ko to vidi, se je trepetaje na persi terkalo, in se molcé razide. Le samo vojaki so še ostali, ter so ko prave podobe neobčutnosti in neotesanosti po ukazu obsojenim kosti lomili. Predstavljavci tega nečloveškega djanja so

z debelimi kolmi tolkli po rokah, nogah in persih dveh razbojnikov; slišali so se udarci daleč na okrog. Bili bi tudi Jezusu kosti sterli, kakor je bilo sploh navada pri obsojencih; ko so pa vidili, da je Jezus že mertev, mu niso sterli nobene kosti, temuč eden vojakov je s sulico odperl njegovo stran, in zdajci je tekla kri in voda iz nje. Vladala je pa pri predstavljanji taka tibota med poslušavci in gledavci, da smo slišali zavrišanje pri zabodljeju. In tako so se spolnile tudi svetopisemske besede: „Nobene kosti mu ne sterite“, in zopet: „Gledali bodo vanj, kterega so prebodli.“

(Dalje sledi.)

Iz Banjaluke v Bosni častiti P. Marko Marić, prednik frančiškanskega samostana in župnik, v novič piše in naznanuje, kako je 14. vel. serpana 1878 v turško-avstrijski vojski ondotna častita frančiškanska družina terpela, ter s požarom zgubila svoje poslopje, svoje staje in vse za življenje potrebno. Pozneje so ravno tistega leta zidali nov samostan na prešnjem prostoru „Petričevcu“, čertert ure od mesta. Zdaj želé ravno na tem mestu zidati še katoliško cerkev. Za to pa da je treba dobrotljive roke, treba denarne pomoči, brez kakoršne ne morejo dela začeti. Prosi toraj častiti prednik in župnik, naj bi „Danica“ to cerkev, ktere zidanje se ima na spomlad pričeti na čast presvete Trojice, Slovincem goreče za pomoč priporočila.

Omenjeno bodi, da vredništvo zbirke, ki so sploh za Bosno odmenjene, izročuje tukajšnjemu visokočast. knezoškofijstvu, in taisto pošilja darove, kolikor vemo, preč. škofom v Bosno in Ercegovino, in ti potem naj bolje vedó darove razdeliti po razmeri, kjer in koder je večí potreba. Ako pa kdo blagovoli in premore kaj posebej za to cerkev podariti, bode toliko večí dobrota in zasluga, naj toraj posebej blagovclji pristaviti, da je za zidanje cerkve v Banjaluki. Vr.

Za god sv. Jožefa.

K Jožefu pojditè.

V sredi silnega vibarja
Cerkve gledamo kermarja
Se z valovi bojevati,
V poln čolnič dalje gnati:
Ko Jožefu se zatecimo,
Cerkve vareha prosimo,
Da bi vreme se zvedrilo,
Nam nebó prijazno bilo;
Da bi vlegli se valovi
In da bi v prostosti novi
Živel ves keršanski svet.

Ródbine nekđaj keršanske
So postale zdaj paganske; —
Spet pagánijo se druge:
Cerkev lije solze tuje. —
K Jožefu se zatecimo,
Za te ródbine prosimo,
Da jih sveti Duh z višine
Vse prestvari in prešine,
Vse naj zopet pokristjani,
V dobrem stanovitne hrani,
Sveta vera naj živi!

Zdaj mladina otrov pije:
V smertnih stiskah se že vije.
Še mogoče je življenje:
Z neba pride prerojenje. —

Toraj k Jožefu hitimo,
In prav lepo ga prosimo,
Naj nam reši otroke naše,
Z rok izbije strupa čaše,
Ki naliva jih in nudi
Zdaj po celem svetu „hudi“
Skozi umetnosti (?) in vede (?),
Skozi knjige, žive zglede.
Naj mladina stare slave,
Čiste duše, bistro glave,
Kinči mesta in vasi.

Tisuč milijonov dve sto
Jih še gre nesrečno cesto
Krivoverstva in nevere,
In zmotnjave marsiktere. —
Bratje! k Jožefu hitimo
In iz dna srcá prosimo,
Naj jim vere luč zasveti,
V sercu jim ljubezen neti.
Naj od jutra do večera
In od juga do sevéra
Tisti, ki je vse ustvaril,
Z odrešenjem vse obdaril,
Tudi vse nas skupaj viža
Pod preblagim žezlom Križa
Eno isto verujoče —
Eno ródbino en Oče,
Eno čedo en Pastir.

P. S.

Pisemce ljubezni.

Za pisemce prelepo vem;
Sam Bog nam ga je pisal,
Poslal po svetu ga ljudem,
Vsak naj bi mu odpisal.

Papir njegovo je Teló,
In tinta Kri rudeča,
Železni žebliji so peró
In sulica bodeča.

V tem pisemcu nam govori,
Kako nas vroče ljubi;
Da duše naše on želi
In jih v neveste snubi.

V tem pisemcu nam vedit' dá:
Če mu serca ne damo,
Ne bo za nas mirú serca
Ne tukaj in ne tamo.

To pisemce iz rok Boga
Presveto je razpelo;
O da bi duše in serca
Za njega nam ogrelo!

Kristjan! odpiši mu nasaj,
V ljubezni odgovori:
Da služil bodeš mu od zdaj
Le v solzah in pokori.

Naj lepše boš odgovoril
In ženina vtolažil,
Če boš počutke si krotil,
Ga ljubil, greh sovražil.

P. Š.

Razgled po svetu.

Dunaj. Grof Coronini se je zaradi nadleže levičarjev odpovedal predsedništvu in poslanstvu. Prederzni vstavoverci si pa s tem nič niso pomagali, ker s 184 glasovi zoper 146 je zdaj za predsednika izvoljen dr. Smolka, določen prijatelj ravnopravnosti. Podpredsednik, kar je bil poprej Smolka, je postal knez Lobkovic.

Slovenski in drugi konservativni poslanci so ministru pravosodja izročili interpelacijo oziroma na neki Stremajerov odlok, po katerem bi slovenski jezik ne imel pravice pri sodnijah.

Rimsko. Deržavni tajnik kardinal Jakobini se je 14. t. m. podal v papeževem imenu k ruskim velikim knezom in jim je naznanil papeževo sožaljenje in stud zaradi napada na cara. Zraven tega so sv. Oče poslali sožalne telegrame do cesarske družine v Petrograd.

Torin. (*Večerni poduki rokodelskih učencev v keršanskem nauku.*) V tem mestu je prav koristna družba z imenom „Katoliška rokodelska edinost“, ki med drugim skerbí za poduk rokodelskih učencev v keršanskem nauku o večerih 40danskega posta, da se pripravljajo za vredno velikonočno spoved in sv. Obhajilo. Lansko leto je obiskovalo za poduk 300 rokodelskih učencev, to leto pa že 500. Nauk je po več krajih mesta od 8. do 9. zvečer; 4. aprila pa se začne kratke duhovne vaje po vsih oddelkih. Obiskujejo te šole mladenči od 12 do 20letni, kateri so grozno nevedni v keršanskih resnicah in zato je ta naredba keršanske ljubezni silo dobra in potrebna, kar bi se tudi po kacih večih vaséh, zlasti koder so fabrike, rudniki itd., z veliko koristjo dalo posnemati. V večji pospeševanje teh podukov se delijo tudi podpore, premije itd., in nadškof je v ta namen zapovedal zbirke pri postnih pridigah po mestnih cerkvah. Mnogi mladenči, ki bi jih sicer pogoltnilo brezverstvo, se s tem poterjajo v sv. veri in keršanskem življenju ter se časne in večne nesreče rešijo.

Stanje katoličanstva na Pruskem. Nemški listi popisujejo strahotne razdjanja na Pruskem, ktere je napravilo preganjanje katoliške Cerkve, razdjanja, ki pa ne delajo samo duhovne škode, temuč zadevajo sploh občinstvo tudi prav hudo v časnih koristih. Redovniki z malimi izjemami, pa veliko sto duhovnov je moralo deželo zapustiti. Pustimo tedaj v prvo na stran naj večí škodo, ki se je s tem zgodila za nrvnost in omiko, in ostanimo pri stranskem vprašanju. Po vsih mnogih zatertih samostanih, semeniših, penzijonatih ter raznih odgojiših itd. je bilo po več stotin oséb, in to je rokodelcem, tergovcem, raznim delavcem, poslom itd. dajalo neprenehljiv in velik zaslužek, pa vestne in natančne plačevavce, kar ima še posebno vrednost. Peki, mesarji, suknarji, platnarji itd. so imeli pri tacih družbah naj boljši in gotovši zaslužek. Zapušeni otroci, sirotki in drugi gojenci so se sprejemali zastonj v naprave ali pa za prav malo plačilo, in so se vestno podučevali in odgojevali.

Te bremena so zdaj naložene srenjam; za strežnike bolnikov, za učno osebstvo itd. morajo srenje silo denara plačevati in ni se čuditi, da so srenjski davki poslednje leta hudo hudo poskočili. Drago mora ljudstvo iz svojega žepa plačevati ercšvindlerski liberalizem in trinoško „kulturno borbo“, nad čimur le siti želodci veselje imajo. Brezštevilni tergovci in obertniki pa iz praznote svojih denarnic spoznavajo, koliko škodo jim prizadeva preganjanje redovnikov in redovnic, kateri niso družega zakrivili, razun da so njim in njihovim otročičem dobrote skazovali.

Poprešnji šolski nadzorniki, župniki, niso imeli nikakoršne plače za svoje opravilo; zdaj se mora tisuče in tisuče mark plačevati šolskim nadzornikom. In kdo vse to plačuje? Ljudstvo, katero je tako po dveh straneh t-rpinčeno od nemilega framasonstva.

Še veliko večji pa je duhovna škoda. Hudodelstva se strahotno razširjajo, ker se ljudstvo pohujšuje; posebno pregrehe zoper pravost in duhovno poštenost, zoper življenje, premoženje in svetost prisege so se silovito narastle. Ječe so napolnjene in njih število več ne zadostuje; vedno nove kaznivnice se morajo zidati! Kakošno prihaja vsled tega ljudstvo, ko nima rednega dušnega pastirstva, to slehern previden človek lahko sprevidi. To ravno pa brezbožnost hoče: spačenost, povernitev v poganstvo.

V Trierski škofiji je praznih 240 duhovskih služb, med njimi 199 duhovnij, fará. Že l. 1873 v tej škofiji 139.373 katoličanov ni imelo redovnega dušnega pastirstva; zdaj je njih število še veliko večje. V Kolonjski škofiji je čez 200 fará čisto osirotelih in pol milijona ljudi brez dušnega pastirstva. In ti ljudje morajo taki vladi davke plačevati. Poslednjič je vlada nekoliko prijenjala, da smejo duhovni v sosednjih škofijah dušno pastirstvo opravljati; pa kaj to pomaga, ker veliko duhovnov je starih in bolehnih, in tlači jih odveč breme lastnih duhovnij. Podobno je po družih škofijah. Sploh je pod prusko vlado to dobo čez dva milijona katoličanov brez kacega dušnega pastirstva. Turk napreduje v človekoljubnosti, prusaška mogočnost rakovo pot maršira.

Katoliška Cerkev na Ruskem. Kako potrebno je go-reče moliti, da bi se razmere med Rusijo in sv. Stolom vgodno vravnale, kaže naslednje stanje sv. katoliške Cerkve na Ruskem. Na Ruskem je 12 rimo-katoliških škofij. 1. Varšavska nadškofija. Nadškof Felinski je že 17 lét v pregnanstvu. Tudi sufragán mons. Rzevuski je v pregnanstvu. 2. Škofija Kielce je izročena škofu Krakovskemu. 3. Kališki škof mons. Popiel je bil leta 1875 poklican iz pregnanstva. 4. Škofija Plock je spraznjena. 5. Ljublinska brez višega pastirja. Tako tudi mesto sufragánovo. 6. Sandomirska spraznjena po škofovi smerti. 7. Avgustov ima škofa. 8. Nadškofijo Mohilevsko vravnava vlada po slabem prelatu ms. Tsatkovskem, ki prebiva v Petrogradu in je v cerkveni cenzuri. 9. Vilna je vladana od vsiljenega odpadnika Syllinskega; škof je v pregnanstvu. 10. Samogitska — spraznjena. 11. Škofija Luck; mons. Borovski v pregnanstvu. 12. Cherson ima svojega škofa.

K temu pa naslednje vesele naznanila. Iz Varšave poročajo, da je nedavno Samogitski sufragán, škof Beresnievič, bil od cesarja Aleksandra II sprejét z veliko prijaznostjo, in car mu je pojasnil, da v kratkem se poverne stan prijaznih razmér z Rimom. Tudi rad verjame car, da poljsko duhovstvo je sedaj odkritoserčno vdano državi in cesarski hiši. To je toliko bolj verjetno, ker v novejšem času se v vedno večem številu domú povračajo tisti katoliški duhovni, ki so bili l. 1863 iz Litovnije odpravljeni v Rusijo in Sibirijo. — Pri tem je vlada neki tudi pri volji, greškim zedinjencem (unitom) v Podlahiji vedno več prijenjati in dovoliti.

Iz Petrograda je 13. tega mesca popoldne telegraf kakor blisk naglo razširil strahotno novico, ki je ves svet pretresla: Car Aleksander II je ubit! Peljal se je popoldne iz jezdarne, blezo po 3 (naznanila se o času prav ne strinjajo); kar pod voz potočena bomba stare voz, — car z voza skoči, — pa v malo trenutkih se razleti druga bomba pri njegovih nogah in odterga mu obe nogi. Tudi več kozakov, ki so bili z njim, je bilo nekaj ubitih, nekaj ranjenih. Malo pozneje je car,

prenesen v zitsko palačo, dušo izdihnil. Poprej še je po greški šegi bil previden. Morivce so precej zasačili. Dva nihilistiška človekodérca so zgrabili. Eden je bil učenec iz rudniške akademije, kakor pravijo. Tudi enega tretjega, ki se je hotel z revolverjem braniti, so prijeli. Ranjenih je bilo tudi nekaj policajev in nekteri izmed ljudstva.

Kar je ruskih carskih rodovincev na tujem, so se vernili k pogrebu domu. Tako vélika kneza Sergij in Pavel iz Rima, vojvod Edinburgh in veliki knez Aleksij iz Lodona.

Novi car Aleksander III je bil zdajci oklican in že mu je vojašina prisegla, ter pozneje tudi vradniki.

Na Dunaji je naznanilo grozovitega umora naj prvo prišlo presvitlemu cesarju, kateri je lastnoročno pisano sožaljenje neutegoma naznanil nasledniku. Pri ruskem poslanstvu na Dunaju pa so vse odlične osebstva, tudi papežev nuncij nadškof Vanutelli, naznanjale svoje sožaljenje.

Že davno se toži, da pravica premehko dela s hudodelstvom, zato pa hudodelstvo strašno šiba človeštvo. Sicer je pa Rusija veliko grešila zoper Cerkev Gospodovo, zoper njegove škofe in mašnike, zoper katoličane sploh. Koliko nedolžnih je s počasnim mučenstvom ugasnilo v Severiji (Sibiriji)! —

Po poznejših poročilih je car po razpoku prve bombe nepoškodovan vidil veliko vojakov svojega spremstva in družih ljudi ranjenih na okrog ležati. Ukazal je na prvo, naj se skerbi za ranjene kozake, kar zagleda malo stopinj pred seboj od množice ljudi obdane tolovaja, obklenjenega od vojaka cesarske straže; tolovaj je v eni roki deržal bodalo, v drugi pa revolver. Ime mu je Ryssakov, bil je poslednji dve leti učenec rudnjarske akademije in ima 19 lét. Cesar se mu ves miren približa, ga ukaže odpeljati in se podá peš proti domú. Komaj pa se je enekrati prestopil, verže drugi mlad človek caru nekaj pod noge, kar se s tako strašnim potresom razpoči, da so bili blizo tam stoječi na tla verženi in so na drugi strani kanala šipe pri hišah pokale. Ko se je dim razkadil, je car ležal v kervi na tléh in veliko ranjenih krog njega. Tudi ubijavec je bil na tléh, obdajan od ljudi, pred katerih razdraženostjo so ga policaji oteli. Car je bil strahovito zdelan in v nezavednosti; noge ste bili skoraj odtergani, spodnji život raztergan, obraz ranjen. S pomočjo zdravniško je car zasopel in oči odperl, in ta trenutek je porabil njegov spovednik Bajanov, da ga je za smert previdil. Kar hitro pa je serce odbijalo. Ob 3 in 40 minutah se je cesarska zastava globoko sklonila — v znamenje, da je car umerl.

Bratovske zadeve.

Koledar za prihodnji teden:

21. sušca. S. Benedikt. — 22. S. Oktavijan. — 23. S. Viktorijan. — 24. S. Gabriel vikši angelj. — 25. Oznanjenje Marije D. — 26. Spomin peterih Kristusovih rán. — 27. Sredpostna nedelja. S. Rupert.

Zahvale:

Št. 1. Ljuba Gospá presv. Serca je uslišala moje prošnje, oh več, kakor sem misliti mogel. *) Bodi zato od vsih stvari vedno češena. Š., dijak.

*) Take zahvale, kakoršnih več prihaja, so preveč splošne; treba je vendar posebej nekoliko določiti, v čem je kdo uslišan bil. Vr.

Št. 2. Naj priserčnejšo zahvalo Naši ljubi Gospéj presv. Serca za uslišanje izreka podpisani v imenu neke zblaznele osebe, ktera je bila bratovščini v spomin priporočena.
A. Lušin.

V molitev priporočeni:

Starši hudobnega sina priporočujejo za spreobrnjenje in poboljšanje. — Nevarno bolna mati več otrok za zdravje. — Hudo bolan mož in velik cerkveni dobrotnik za zdravje. — Na duši in na telesu bolna za pomoč. — Serčnost v sv. veri iz Serc Jezusovega, Marijinega in sv. Jožefa. — Bolna na nogi za zdravje. — Nevarno bolan duhoven. — Duhoven, že delj časa s hudo bolno roko, priporočen N. lj. G. in sv. Jožefu za zdravje. — Neki nesrečen človek za potrebno pomoč. — Nektare v grehu zatopljene osebe za spreobrnjenje. — Star grešnik na smertni postelji posebno goreče priporočen. — Nekaj osób v dušnih potrebah. — Že delj časa hudo bolna oseba za zdravje. — Oseba v hudih dušnih britkostih za pomoč. — Sestra za zdravje v nadležni bolezni. — Družina v zadregah. — Za rešenje iz silnih zadržev v dušnih in časnih rečéh priporoča nekdo tudi svoje sovražnike, sam sebe, ženo in družino udom v molitev, v prošnje N. lj. G. in sv. Jožefa, gg. duhovnom in bravcem Daničinim v memento. Ako bo ulišan, boče zahvalo razglasiti, in s kakim darom N. lj. Gospéj hvaležnega se skazati. — Terdovraten bolan mladeneč za spreobrnje — toliko gorečniši priporočen, kolikor večji je potreba.

Zlate zerna za vsaki dan mesca.

21. sušca. Kakor je napuh angele pogubil, tako pogubi velikrat učene možé. (Vinc. P.)

22. Posvečuj čas — saj z dobrim namenom; kdor trenutke nemarno zametuje, bo zavergel cele dneve in mesce; nikoli več jih ne bo nazaj.

23. Božja pričujočnost nam bodi bolj živo pred očmi, kakor pričujočnost vsih stvari skupaj.

24. Več ko si ti v družinjah in posvetnem čenčanju, delj je Bog od tebe.

25. Mnogi mislijo, da je dosti, ako nič hudega ne storé; ali pa ne veš, da ravno s tem hudo delaš, ker nič dobrega ne storiš?

26. Ti si nejevoljen, ako skušnjave in bridkosti terpiš; ali pa ne veš, da vsi svéti so le skoz bridkosti in skušnjave prišli do popolnamosti?

27. Toliko bolj bogatiš, kolikor podobniši Jezusu Kristusu prihajaš.

Listek za raznoterosti.

Katoliška družba bode svoj občni zbor imela 31. sušca ob 6 popoldne.

V Rim, v Rim! Kakor je že znano, katoliški Slovani iz vsih krajev namerjajo mesca malega serpana (julija) v večem številu v Rim se podati, da slovesno zahvalo naznanijo sv. Očetu Leonu XIII za preslavno encikliko o sa. Cirilu in Metodu. Prav lepo bi bilo, da bi tudi nekaj naših deželanov pri tem častnem romanji bilo pričujočih. Odbor katoliške družbe je toraj sklenil svoje rojake k vdeleževanju tega popotvanja povabiti, kar bodi s tem spolnjeno. Ob enem so tisti, kteri bi se k temu odmenili, tudi prošeni, da bi svoj sklep podpisanemu naznaniti blagovolili.

V Ljubljani, 15. sušca 1881.

Dr. Anton Jarc,
predsednik katoliške družbe za Kranjsko.

† V Brusnicah je umerl č. g. župnik Štef. Turk. R. I. P.

Društvo sv. Vincencija v Zagrebu je lansko leto imelo 14 delavnih in 56 podpornih udov in dobrotnikov. Društvo je dobilo valed poslednje volje r. kanonika Muzlerja 950 gl. in r. župnika Filića 500 gl. V vsem je bilo dohodkov 2565 gl. Izdalo je za siromake 1580 gl.

† Ulrik Moser, katoliški knjigoteržec v Gradci, je po kratki bolezni v možganih v sredo, 16. t. m., okrog poldne umerl. Mož je bil poštenjak skozi in skozi. V njegovi prodajalnici ni bilo nikdar videti slabe knjige ali pohujšaljive podobe. Bil je zaveden katoličan in jako delaven ud mnogih političnih in nepolitičnih, posebno pa dobrodelnih katoliških društev. Dasiravno je bil ptujec in je še le pred kakimi 15 leti iz Nemčije prišel v Gradec, si je vendar s svojim blagim značajem hitro pridobil zaupanje in ljubezen vseh katoliških krogov, kar se je pokazalo posebno v njegovi bolezni, ktera je zbudila splošno in nenavadno veliko sočutje; tudi knezoškof Zwerger je vsak dan dvakrat pozvedoval, kako mu je. — Ker je bil umerli tudi po Slovenskem, posebno med častito duhovščino, mnogo znan, priporočamo ga v molitev in spomin pri sv. maši. V Gradci, 16. sušca 1881. *Janez Svetina.*

Na Dunaju je umerl našega poslanca Hohenwart-a oče: grof Andrej Hohenwart, star 87 lét. Bog mu daj večni mir.

Znani nesrečni g. Ant. Fister je umerl na Dunaju v bolnišnici.

Dobrotni darovi.

Za študentovsko kuhinjo: Čast. gosp. župn. Ant. Lušin 1 gl. — Drobtinica po č. P. A. H. 2 gl.

Za stradajoče na Notranjskem: Po č. g. Jož. Klemenčiču neimen. 10 gl. — Neimen. 1 gl.

Za opravo ubožnih cerkev: Iz Kresnic 24 gl. 20 sld. — Iz Vrhopolja pri Moravčah 12 gl. 20 sld. — Iz Šent-Ožbalda 9 gl. — Iz Koprivnika 10 gl. — Iz Oviš 2 gl. 40 sld. — Po č. g. župniku Fr. Porentu 47 gl. — Iz Budanj 5 gl. 91 sld. — Iz Starega Terga pri Poljanah 10 gl. 40 sold. — Gospa Vurnarjeva 1 gl. — Iz Unca č. g. Fr. Klemenec 6 gl.

Koledniku sv. Miklavža (za novo cerkev v Bohinjski Bistrici): Pn. g. kan. in stolni župnik A. Urbas 2 gl.

Za sv. Očeta: Nabirke v cerkvi sv. Martina v Šmartnem pri Kr. po č. g. župniku J. Krašovicu 20 gl. — Pn. g. kan. Henr. Pavkar 12 gl. — Kat. Novak 1 gl. — Križka duhovnja pri Terž. s č. g. duhovnim pastirjem vred 8 gl. 40 kr. proseča sv. blagoslova Nj. Svetosti. — Homec s č. g. župn. 4 gl. 57 sld. — Neimenovana 1 gl.

Za bulgarski katol. misijon v Adrijanopolu: Od nekterih udov 3. reda iz Loške okolice 1 koretelj z nekterimi ruticami za kelh.

Za afrikanski misijon: Po pn. gosp. kan. A. Zamejcu neimenovana dobrotna roka 160 gl.

Za sv. Detinstvo: Z Dobrove po č. g. Košmelju 6 gl. — K. Burja 1 gl. — Kat. Zalokar 1 gl., 1 staro petico, 3 st. desetice in 1 st. dojačo. — Neimen. 1 gl.

Za Božji grob v Jeruzalemu: Neimen. 1 gl.

Pogovori z gg. dopisovalci.

G. V. Kl.: Prej ko moč, se bode želja spolnila. Misel o „svetem letu“ prav dobra; bilo bi pa precej začeti. — G. — r: O sv. J. je premalo ubrisana za natis.